

i ham og lod ham smage den Gru, der minder om Dødens.

Her gik han nu med formørket Mine utaalmødig frem og tilbage paa Terrassen foran Havesalen og ønskede sig langt borte derfra. Han saae iøvrigt pyntelig nok ud. Han bar en moderne Selskabsdragt med hvid Atlaskes Vest og et overbroderet Skjortebryst, hvori der glimtede et Par Diamantknapper (en Gave fra Jakobe). Det maskinklippede Haar, der dækkede Hovedet som et mørkt Fløj, var efter en nyskabt, evropæisk Mode afraget bagtil over Halsen for at fremhæve Nakkens Muskler. De smaa Moustacher var paa Officersvis snoet opad, og Hageskægget, der var bleven stadig mindre under hans Udenlandsfærd, bestod nu kun af en Fip pædenfor Underlæben.

... Pludselig hørte han et Silkeslæb rasle inde i Havesalen. Da han vendte sig om, stod Nanny foroverbøjet i Døraabningen og saae sig søgende omkring.

Hun havde godt vidst, at han var kommen. Oppe fra sit Værelse havde hun set ham køre gennem Porten, og hun havde netop skyndt sig med sin Paaklædning for at kunne være hernede lidt før de andre. Allerede en Stund havde hun opholdt sig derinde i Salen, hvor hun havde staaet bag et af Vinduerne og betragtet ham, mens hun samlede Mod til at træde frem, — hun var stadig ikke rigtig dristig overfor ham.

Nu viste hun sig flygtigt i Døren, sendte ham et tilsyneladende adspredt Nik og trak sig straks igen tilbage, som om hun gik og søgte efter noget.

Per blev staaende og saae efter hende. Ogsaa han var bleven grebet af nogen Forsagthed ved